

POSTANOWIENIE

18 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Jacek Grela

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 18 lipca 2024 r. w Warszawie
zażalenia dłużnika A. D.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu

z 16 grudnia 2020 r., I WSC 9/20, (I Cz 353/18)

w sprawie z wniosku Bank spółki akcyjnej w W.

z udziałem dłużnika A. D.

o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu,

w przedmiocie skargi A. D. o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego orzeczenia Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu z 26 lipca 2019 r.,

I Cz 353/18,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 16 grudnia 2020 r. Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu odrzucił skargę A. D. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu z 26 lipca 2019 r., I Cz 353/18.

Sąd wskazał m.in., że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem orzeczenia przysługuje tylko od prawomocnych wyroków sądu drugiej instancji kończących postępowanie w sprawie oraz postanowień co do istoty sprawy kończących postępowanie wydanych przez sąd drugiej instancji w postępowaniu

nieprocesowym, w postępowaniu o uznanie i stwierdzenie wykonalności orzeczeń sądów państw obcych oraz w postępowaniu o uznanie i stwierdzenie wykonalności wyroku sądu polubownego wydanego za granicą lub ugody zawartej przed sądem polubownym za granicą (art. 1148 § 3, art. 1151¹ § 3 i nowy art. 1215 § 3 k.p.c.). Od innych prawomocnych orzeczeń skarga nie przysługuje.

Tymczasem skarga A. D. dotyczy zarządzenia o zwrocie wniosku o wyłączenie sędziów, które nie jest nawet orzeczeniem Sądu, a więc podlega odrzuceniu jako niedopuszczalna stosownie do art. 424⁶ § 3 k.p.c.

Skarżący wniósł zażalenie od ww. postanowienia. Podniósł w nim, że jest to zażalenie na postanowienie z dnia 16.12.2020, zaskarża je w całości, wnosi o jego uchylenie oraz że wnosi o ustanowienie pełnomocnika z urzędu do złożenia zażalenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie podlegało odrzuceniu.

Przedmiotowe zażalenie skarżący wniósł bez podpisu. Został w związku z tym wezwany do uzupełnienia tego braku formalnego. W odpowiedzi skarżący wskazał, że składa podpis pod zażaleniem, ale tylko w części dotyczącej wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

Zgodnie z art. 394¹ § 3 k.p.c. do postępowania przed Sądem Najwyższym toczącego się na skutek zażalenia stosuje się odpowiednio art. 394 § 2 i 3, art. 395, art. 397 § 1 i 1¹, art. 398⁶ § 3, art. 398¹⁴, art. 398¹⁵ § 1 zdanie pierwsze, art. 398¹⁶, art. 398¹⁷ i art. 398²¹.

W myśl art. 394 § 3 k.p.c. zażalenie powinno czynić zadość wymaganiom przepisanych dla pisma procesowego oraz zawierać wskazanie zaskarżonego postanowienia i wniosek o jego zmianę lub uchylenie, jak również zwięzłe uzasadnienie zażalenia ze wskazaniem w miarę potrzeby nowych faktów i dowodów.

Zgodnie z art. 398⁶ § 3 k.p.c. Sąd Najwyższy odrzuca zażalenie, które podlegało odrzuceniu przez sąd, który odrzucił skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Z kolei sąd, który odrzucił skargę, powinien

m.in. odrzucić zażalenie, którego braków nie usunięto w terminie. Skarżący w wyniku wezwania go do usunięcia braków formalnych zażalenia, jednoznacznie podjął decyzję, że podpis składa tylko pod wnioskiem o ustanowienie pełnomocnika z urzędu. Zatem zaistniała taka sytuacja, w której skarżący nie uzupełnił braku formalnego, pomimo wezwania, co skutkowało koniecznością odrzucenia zażalenia.

Od razu należy zaznaczyć, że w okolicznościach sprawy, obejmujących fakt wniesienia przedmiotowego zażalenia, nie ma zastosowania art. 124 § 2 k.p.c., ponieważ poza wnioskiem o ustanowienie pełnomocnika z urzędu strona wniosła zażalenie, które od tego momentu wymagało oceny.

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 w zw. z art. 394 § 3 w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

[SOP]

[a!]